

Resa till Brasilien med Östras gäng

12-26 september 2008

I detta dokument har olika minnen och händelser blivit nedtecknade. Flera av Brasilienresenärerna har bidragit med texter, visor, fotografier, teckningar m m.

Dokumentet inleds med en kortfattad beskrivning om vår gemensamma resa. Därefter har ett antal appendix bifogats som mer handlar om enskilda upplevelser.

Att gamla studentkamrater med fruar har gjort en sådan här fantastisk resa tillsammans är förmodligen ganska unikt. Betänk att det var för 45 år sedan (!) som vi sprang ut med de vita mössorna. Det har sannerligen varit spännande att efter alla dessa år få träffas igen. Att man dessutom gjort många nya bekantskaper har inte gjort saken sämre.

Hur det började	3
Vi kom iväg på världens resa	3
Lissabon	4
Rio de Janeiro	4
Amazonas	6
Cumbuco	7
Hemresa	9

Apendix

Karta	10
Anna-Lenas dagbok	11
Rånad och besök på polisstationen	16
Möte med Helge	19
En fotbollsupplevelse i Rio - några reflexioner	20
Lasses betraktelser	21
Djungelbaren	23
Ulla Holmströms teckningar	24
Visor	25
<i>Ska det vara skädda</i>	25
<i>Östras Gäng</i>	25
<i>Vägen till Lasse</i>	26
<i>Äventyr i Brasilien</i>	27

Hur det började

Det var vid 40-årsträffen i augusti 2004 på Restaurang Gillestugan vid Järntorget, som Lasse Grehn sa; ”Gubbar, nu måste ni besöka mig i Brasilien – ska vi inte lägga en återträff där?” Lasse hade just berättat att han skulle flytta till Cumbuco, där han var delägare i ett hotell och hade en underbar hustru, som var brasilianska, samt en liten dotter. Detta var en spontan tanke, som så småningom slog rot och resulterade i att sex av studentkamraterna tillsammans med respektive kvinnor, samt en junior, sammanlagt 13 personer, steg av TAP-planet i Rio söndagen 14 september 2008. Där skulle vi tillbringa två upplevelsefyllda och spännande veckor.

Det hela hade föregåtts av en allt stegrande aktivitet, som efter Lasses invit vid mötet i augusti 2004, tog sin egentliga början vid TUR-mässan lördagen 25 mars 2006. Då hade några kamrater mött upp i Brasilienmontern och enades, efter Lasses förslag, om att september 2008 vore en lämplig tidpunkt för ett Brasilienäventyr. Vädret skulle då vara det bästa med en för oss nordbor lagom temperatur. (Nej, inte kan vi klaga på regnets temperatur i Rio.) Detta var visserligen ett år före det egentliga 45-årsjubiléet (1964 resp 2009), men som Lasse uttryckte det; ”Vi vet ju inte om vi lever då - så varför vänta?”

Alltnog, vid nästa års TUR-mässa, 2007, träffades den tappra skaran fredagen 23 mars i Brassemontern - och Lasse bjöd på Caipirinha och delade ut halmhattar. De välgörande drinkarna fick tre av kamraterna att åta sig att på allvar börja planeringen av resan. Det var alltså Gunnar, Leif och Peter som från hösten 2007 vid ett antal träffar i Ferdinands Valv spånade och planerade. Bl a diskuterade vi fram vilka de alternativa resmålen skulle vara, förutom besöket hos Lasse. Det blev nästan så att gruppen blev beroende av dessa möten, vilka också öppnade minnets spjäll och fick oss att återuppleva de delar av vår skoltid, som den barmhärtiga glömskan tidigare hjälpt oss att förtränga.

En samling innan resan kände vi skulle vara bra för att, dels lära känna varandra något innan avfärd, dels ge oss praktiska tips inför vistelser i regnskog, i storstad och på stranden nära ekvatorn. Därför träffades vi 10 april 2008 hos Leif och Anna-Lena på Ånäsvägen, där även Lasse och Björn Larsson, Brasilienexperten, deltog. Mycket fick vi reda på och många tips fick vi; bl a att piranha (piraja) är benämningen på människoätande fiskar men dessutom på visa flickor i bl a Rio. Vi inhandlade därefter sololja, tabletter och diverse andra medikamenter efter tips från Lasse, Björn m fl kunniga personer i skaran.

Vid mötet deltog förutom resenärerna även Gunnar och Ingrid Dahlgren samt Björn och Anne-Sofie Damberg, vilka dock av hälsoskäl sedan tyvärr inte deltog i resan.

Vi kom iväg på världens resa

Det blev lyckligtvis inte så mycket sjukdom och olycksfall under resan, vilket i och för sig också kan bero på att detta var ett tämligen berest, rutinerat och härdigt sällskap som följde med. Sällskapet träffades på Landvetter den 12 september för avfärd. I Tyskland kompletterades den så med Asta och Erling och blev komplett.

Lissabon

När vi landade fanns det ingen shuttle bus på flygplatsen, som det var utlovat. Vi fick ta taxi i stället. Det gick givetvis bra, men en grupp (den Marmgrenska/Anderssonska) råkade ut för en synnerligen ilsken taxichaufför. Varför denna ilska kunde inte utrönas!? Men, vi tar in på Vip Executive Arts Hotel, som visade sig vara ett mycket bra hotell med fina rum och god frukost.

Vi tar mer eller mindre omedelbart en gemensam drink i baren på hotellet. En del av oss fick för första gången smaka på ”drinkarnas drink”, Caiprinha. Det skulle bli flera!

Sedan tar vi metron till Fado restaurangen ”La Servera”. Vi äter gott och lyssnar på den portugisiska klagofyllda folkmusiken Fado. Det är både män och kvinnor som sjunger. Sent åker vi tillbaka till hotellet och lägger oss ganska så trötta.

Den första kvällen i Lissabon gav ett smakprov på vad som komma skulle! Påföljande dag startar resan till Rio.

Rio de Janeiro

Fotbollsarenan Estádio Olímpico João Havelange

Efter drygt 9 timmar landar vi i Rio. På flygplatsen väntar vår guide Herminia. Klockan 02.30 på natten anländer vi till vårt hotell ”Pestana Rio Atlantica”, som ligger på självaste Cobacabana!

En fantastisk känsla att sedan morgonen därpå äta frukost på hotellets uteveranda. Folk promenerar förbi på Avenue Atlantica som gatan heter som går efter den berömda stranden.

Under vistelsen i Rio var vädret inte helt lyckat, d v s det var varmt men mestadels molnigt och disigt. Det regnade t o m en del. Detta gjorde att vi missade de mest kända och mest spektakulära sevärdheterna, Sockertoppen och Kristusstatyn. Men vi fick uppleva mycket annat intressant och trevligt. En mindre trevlig händelse var dock att Ann-Christine blev rånad vår första dag i Rio. Denna händelse finns att läsa om i ett appendix.

Vi promenerade på Cobacabanas och Ipanemas stränder och vi badade i havet utanför Cobacabanas strand. Vi besökte en fantastisk katedral – Metropolitana och vi tittade på fotboll. Vi var på den s k Sambodromen, d v s arenan eller gatan där karnevalen i Rio har sin höjdpunkt och vi var vid Niemayers museum i Niteroi. Tyvärr var museet stängt den dag vi var där. Vi fick nöja oss med att beundra byggnadsverket utifrån, spektakulärt placerad i en vattenfylld bassäng.

Vi åkte till nationalparken Tijuca. Det lär inte finnas någon liknande park i världen med en riktig regnskog så nära en storstad. Vi fick verkligen en försmak av jungeln!

Och vi hade goda gemensamma middagar. En speciell kväll hade vi på restaurangen Carretau, en brasiliansk köttrestaurang. Denna typ av restaurang kallas för en churrascaria. Mellan köttuggorna hade vi allsång. Både gäster och servitörer verkade tycka att det var kul. En som kunde sin Taube var Hans. Asta agerade tillsammans med en av kyparna som med bindel för ögonen fyllde ett likörglas till bredden på Astas huvud. Skrattsalvorna avlöste varandra. Ulla Holmström påstod att hon var duktig på att imitera hönor, men kvällen var sen så det blev inget av med den saken. Vi får hoppas att vi får tillfälle att uppleva detta vid ett annat tillfälle!

Restaurangen var för övrigt rekommenderad av en svensk sjöman vid namn Helge som några av oss träffade på en liten restaurang i Ipanema. Han kom ursprungligen från Västervik men arbetade nu som maskintekniker på båtar som bl a gick upp till Manaus, där han för övrigt också bodde med fru och barn. Frun var indianska och hon var med i en dansgrupp som ibland uppträdde på den berömda operan i Manaus. Helge verkade vara mycket insatt i den brasilianska livsstilen.

Den 17 september säger vi adjö till Rio. Vår guide följer oss tillflygplatsen där ett plan skall ta oss till Manaus. Flygplanet startar i dimma och lätt regn. Vi mellanlandar i Brazil. Luften är nu klarare och solen skiner. Till slut landar vi i Manaus. Man får en känsla av att det är nu som det verkliga äventyret börjar. Förmodligen har var och en av oss olika föreställningar och bilder i huvudet om vad som kan komma att möta oss i Amazonas.

Amazonas

Vår Lodge på Juma River i Amazonas

Klädd i grönsvarta kamouflagelkläder möter oss vår guide på Manaus flygplats för att ta oss vidare ut i Amazonas regnskogar. Han ville bli kallad för Cobra och så fick det bli. Hans riktiga namn var betydligt svårare att uttala. Efter en snabb och något stressig ompackning till lättare bagage på lodgens kontor i Manaus (Mango Guesthouse) ger vi oss av i buss ner till Amazonfloden. Där börjar resan ut i vattensystemet. Innan vi når slutdestinationen får vi åka båt, buss och båt igen. Nyfikenheten och spänningen känns av inför vad vi kan komma att uppleva i vildmarken. När det börjar skymma är vi framme. Amazon Lodge ligger och flyter lugnt och stilla inne i en vik av floden. Denna del av Amazonas vattensystem heter Juma River.

Under vistelsen i regnskogen såg vi kajmaner, massor av fåglar och olika apor (vrålapor, Sachiapor och Kapucinerapor). Och inte att förglömma papegojorna och Tigerhägern (!) som residerade på vår lodge. Så gott som varje dag kunde vi se delfiner, inkluderande de mer sällsynta rosa. Den vanligaste delfinen är grå. Vi fiskade pirayor och en kväll var vi ute på kajmanjakt. Ett par mindre exemplar (ca 70 cm) blev fiskelyckan.

Vi fick också förmånen att besöka en familj som livnärde sig på jordbruk. Hundar, grisar, getter, hönor, barn och vuxna gick om vartannat. Vi går genom området och ser passionsblommor, kakao-, citron- och limeträd. Framförallt odlade man maniok, som man sedan skördade, bearbetade och transporterade ut i närområdet. Både maniok och potatis serveras till både kött och fisk. Men det kanske mest minnesvärda från besöket hos farmarfamiljen var den stora tarantellaspindeln som en av pojkarna förevisade oss på ett mycket spektakulärt sätt.

Det var en upplevelse att på morgonen bli väckt av vrålapornas högljudda läten. Och att doppa sig i det lugna vattnet vid bryggan på lodgen tidigt på morgonen var ljuvligt. Att slappa i de stora hängmattorna var också otroligt skönt. Vi hade det helt enkelt utomordentligt bra. Dessutom serverades alltid bra mat. På menyn fanns alltid både kött, fisk och rotfrukter. Och det fanns alltid härlig frukt. Vi beundrade verkligen den unge kocken. Besöken på djungelbaren uppskattades också mycket. De flesta av oss delar nog uppfattningen att vistelsen här ute i vildmarken blev en av resans höjdpunkter.

Efter fyra dagar lämnar vi lodgen och åker tillbaka till Manaus där vi hinner ta en snabb titt på operahuset. Sedan hämtar vi ut och packar om väskorna på kontoret i Manaus. Det blir lite jäktigt till flyget eftersom trafiken är tuff. Väl på flygplatsen checkar vi snabbt in. Sedan blir det att vänta, vänta, och åter vänta. Flyget är försenat så vi äter på en av restaurangerna på flygplatsen. Lite enklare mat typ hamburgare, sandwich, öl och Cola. Timmarna går utan att vår flight kommer upp på några skärmar i flyghallen. Inga besked! Det blir fler sandwich o dyl på restaurangen. Speciellt sandwichen är god (okey, några Caiprinhas blev det väl också). När vi till slut får ett besked gäller det vårt bagage som tagits ut från planet beroende på något tekniskt fel på planet. Efter mycket strul med hur bagaget skall hämtas ut delas resenärerna in i två grupper, en till Belem och en annan till Fortaleza. Slutligen kan vi gå på ett nytt flygplan till Fortaleza. Sista fasen på resan påbörjas.

Cumbuco

Lasse syns inte till när vi mycket försenade landar i Fortaleza. Han skulle möta med buss. Leif ringer hotellet men får inget positivt svar om buss. Vi tar taxi i stället. I fyra bilar åker vi genom Fortaleza på smala gator. Ungdomar sitter i klungor utanför olika barer. Musiken är hög. Det ser ganska nedslitet ut så här på natten. Till slut svänger vi ner på Rua Suecia där Lasses hotell *Eco Paradise* ligger. Klockan är halv fyra på lördagsmorgonen när vi checkar in. Det blir att lägga sig direkt.

Vid frukosten nästa morgon dyker Lasse upp. Vi bekantar oss med omgivningen. Badar, promenerar på stranden och tar en titt i affärerna. Vi handlar en del. Det finns bl a fina hängmattor och en del fina kläder i de små butikerna. De flesta av oss köper det lokala brännvinet cachaca på vilket Caipirinha-drinken baseras.

Vistelsen i Cumbuco blev annorlunda mot vistelsen i Amazonas. Här var det musik, fantastiska stränder och ett helt annat folkliv. Vi kunde bada både i havet och i den fina poolen på hotellet. Man kunde ta långa strandpromenader på morgonen. Det var skönt att gå i den fina sanden och känna den stadiga brisen från havet. Vi åt väldigt gott i Cumbuco. Där fanns bl a en bra italiensk restaurang och på "Eriks" restaurang åt vi en delikat skaldjurstallrik. Erik var norrman och god vän med Lasse.

Vi blev också hembjudna till Lasse. En gång var endast vi klasskamrater där. Vi samlades vid poolen och pratade gamla minnen. En drink i "Caiprinha Corner" i poolen smakade bra samtidigt som gungig brasiliansk musik strömmade ut från högtalarna på uteplatsen.

En annan gång var alla på lunch hos Lasse och hustrun Karen. Yngsta dottern Sofia och Karens föräldrar var också där. Vi serverades grillad fisk, sallader, potatis, frukt och en jättegod kaka som Karen hade bakat. Vi gick husesyn i det stora fina huset. Badrum fanns i alla sovrum. Huset hade inga fönsterrutor, endast persienner satt i fönsteröppningarna. Den

milda och varma vinden kunde mjukt svepa genom rummen. Vi tittade på Sofias djur. Hon hade kaniner, hund, marsvin samt några apor. Asta blev biten i näsan när hon skulle gulla med aporna. "The Caiprinha Boys" (Peter och Åke) serverade drinkar, öl och vin. Stämningen var hög. Vi hade allsång, bl a sjöng vi "Ska det vara skädda". Dock var det svårt att få grepp om melodin. Det gjorde ingenting, den blev ändå vår favorit.

Dagen hos Lasse avslutades med att fyra *Beach buggies* hämtade oss för en fartfylld tur på sanddynerna. Chafförerna verkar mycket rutinerade. På några ställen stannar vi för att titta på den storslagna utsikten över det ökenliknande landskapet. Den hissnande färden avslutas med bad i Banana Lake och en öl på stranden. Bilarna tar oss sedan hem till hotellet. Det blir snart kväll och vi börjar packa för hemresan morgonen därpå.

Fotot på Lasse, Sofia och Karen taget på Erics restaurang

Hemresa

Sista dagen i Cumbuco valde de flesta att slappa runt poolen. Avfärden från Eco Paradise var halv fem på eftermiddagen. Lasse kommer till bussen för att säga adjö. Det känns lite vemodigt. Vi har haft två fina veckor och svetsats samman en aning. Vi kommer i väg i stort sett på utsatt tid på planet från Fortaleza. Resan går via Lissabon och München för att till sist landa i Göteborg. Asta och Erling tog förstås i stället ett annat plan till Helsingfors via München.

Vi säger adjö och på återseende till alla vid hemkomsten på Landvetter . Vi ses igen någon gång till våren på gruppens reunion hos Kerstin och Hans ute på Brattön.

Fotot taget vid djungelbaren där båtarna lade till inför återresan till Manaus.

Från vänster: Ulla Holmström, Cobra, Peter S, Erling, Asta, Leif, Ulla Hagström, Anders, Anna-Lena, Peter Holmström, Kerstin, Hans, Ann-Christine och Åke

Karta

Vår resrutt i Brasilien

Anna-Lenas dagbok

12/9 Fredag

En kylig (+7), solig morgon i Göteborg. Vi har beställt taxi till 8:30. Taxin har svårt att hitta till Redbergsplatsen utan irrar runt i Bagaregården. Leif lyckas via mobilen att dirigera honom rätt!

Träffar alla utom Erling o Asta på Landvetter. Planet skall lyfta 10:50, försenas och lämnar Gbg 11:30. I Frankfurt mellanlandar vi och Erling o Asta ansluter. Vi lämnar Frankfurt kl.15 och landar ca 3 tim senare i Lissabon. 23gr en aning blåsig. Vi får ingen "shuttle bus" till hotellet utan stugar in oss + allt bagage i 3 taxi. Innan vi lämnar flygplatsen upptäcker Anders, Ulla o Peter att dom skall flyga till Rio nästa morgon medan vi andra skall resa på eftermiddagen! Dom lyckas omboka – men får betala 900/person. Efter en drink i baren på vårt hotell "Vip Executive Arts", tar vi tunnelbanan från "Orient" in till Centrum. Snabbt o lätt hittar vi restaurangen där vi bokat bord. Vi äter gott o lyssnar på Fados-sång. Åter till hotellet med tunnelbanan. Somnar gott efter lång dag.

13/9 Lördag

Soligt 23gr. Vi tar en promenad i området runt hotellet. Det är ett fantastiskt område, byggt i samband med Världsutställningen i Lissabon 1998 (?). En shuttle bus kör oss i två omgångar till flygplatsen. Vi lämnar Europa kl 15:35. Resan som tar drygt 9 tim går alldeles utmärkt. Vi delar stolsrad med en fransk pappa med en liten son. Vi möts på flygplatsen av en trevlig guide (Herminia), som kör oss till vårt hotell "Pestano Rio Atlantica", som ligger på Copacabana. Vi somnar vid 24-tiden (lokal tid)=kl 5 på morgonen i Sverige. Ganska så dödströtta.

14/9 Söndag

25 grader, fuktig värme. Efter en god frukost drar vi runt lite längs strandpromenaden. Leif o jag tar en taxi till "Katedralen" som visade sig vara en fantastisk kon-formad kyrka. Satt en stund o lyssnade på mässan med vacker körsång. Letade oss sedan fram till Rio:s enda spårvagn, som blev en vådlig resa t o r. Vagnen packades med folk och sedan hängde gratisåkare som klasar på utsidan. Föraren var ute då o då för att justera till bygeln till den strömförande ledningen. Tog oss sedan ner till kvarteren "Cinelandia", åt en rejäl kycklinglunch. Tog därefter metron tillbaka till hotellet.

Guiden plockar upp några av oss för transport till fotbollsmatch mellan Botafogo och Internacional i den högsta ligan. Häftig upplevelse med ca 25000 pers på läktarna. Vi hade vissa bekymmer att ta oss dit, men därifrån gick betydligt smidigare. Regn hela kvällen. Vi hade beställt gemensamt bord på La Maison. Åt god fisk på spätt med grönt ris mm.

15/9 Måndag

Varmt men regnigt. Vi gör en rundtur med buss + vår guide. Dimman o regnet omöjliggör tyvärr besök på Sockertoppen o Kristusstatyn. Åker istället via den 4,8 km långa bron till Niteroy och till Oscar Niemeyers moderna museum, tyvärr inte öppet. Vacker byggnad, ser ut som en rymdfarkost. På återvägen tittade vi på Marakana, en arena som tar 135 000 pers(!), och sedan vidare på "Samba dromo" = området där karnevalen äger rum och som även är ett utbildningscentrum. Vi kör vidare o besöker åter den kon-formade "Katedral Metropolitan". När vi kommer till hotellet, går vi ut en runda, äter lunch och strosar på affärsgatan. Tar det sedan lugnt, läser o sover en stund innan vi går ut och äter middag på ett riktigt häftigt

köttställe. Kyparna kommer med grillspett hela tiden och vi proppar i oss! Har en jättetrevlig kväll, sjunger o skrattar. "Helges restaurang"!(Helge är en svensk brasilienboende 50-åring, som delar av resesällskapet har träffat på en bar , och har uppenbarligen gjort stort intryck!).

16/9 Tisdag

Regn, 18 grader. Vi gör en tur söderut, kör till Tijuca nationalpark (regnskog). Tittar på vattenfall och en apfamilj. Kör längs Barra de Tijuca, ett område byggt i början av 70-talet. Vi stannar till vid en liten strandbar, "Pepes", och köper lite lunchmat, piroger o Coke. När vi kommer hem tar vi en promenad längs stranden. Östra-pojkarna badade. Blöter ned oss ganska ordentligt. Tar oss tillbaka till hotellet för att torka. Går ut och äter med Asta,Erling, Kerstin o Hans.

17/9 Onsdag

Vi startar med frukost kl. 5:30! Bussarna hämtar oss 5:45 för transport till flygplatsen. Flyger via Brazilia till Manaus (huvudstad i Amazonas med 2 milj. Inv.). Flygtiden är ca 6 tim. "Cobra" möter oss vid flygplatsen och kör oss snabbt vidare till ett "kontor", där vi ställer det bagage vi inte skall ha med oss ut till lodgen. Vi börjar resan med att bli körda ner till ett par snabbgående båtar som kör oss över Amazonfloden. Märkligt att se oceangående fartyg 300 mil från havet! Väl över på andra stranden undrar vi var vi hamnat när vi balanserar på bräddor över lerig mark bland fiskförsäljare, massa bråte och lurviga gamar för att ta oss iland. Två bussar väntar på oss och vi åker i en timma och ser ett landskap med nötboskap och där husen står på pålar. Bussen har lite svårt vissa bitar och fastnar sånär några gånger. Vi kommer fram till ett litet "café", där 3 båtar med 40 hästars motorer väntar för att ta oss till Amazon Rainforest Adventure Station. En underbar båttur på 1 timma! När vi kommer fram går Cobra igenom vad som gäller på lodgen Hela anläggningen vilar på stockar som sedan 27 år flyter på floden! Vi får våra fina rum, sängarna är underbara och en fläkt håller igång luften ganska behagligt. Ledljus är tänd fram till kl 3 på natten (det finns en motordriven generator), så skall man på toan, så gäller det att vara i tid! Leif o jag tassar upp första natten, precis när vi når toan slocknar ljuset! Månen hjälper oss att hitta tillbaka.

Den del av floden vi bor på heter Jumo.

18/9 Torsdag

Varmt o fuktigt. Frukost serveras kl 7, innan dess tar vi oss ett dopp i floden. Efter frukost åker vi en tur och sedan promenerar vi tillsammans med Cobra i regnskogen. Vi ser kininträd, träd som ger "mjölk", träd som släcker törsten, mahognyträd, cacao-träd, träd vars frukter innehåller ätbara larver.... Cobra demonstrerar hur man på ett handfast sätt skaffar sig skydd mot insekter. Han håller handen i ett myrbo o gnider sedan in myrorna längs armarna. Lite plågsamt men effektivt!

Båtförarna o Cobra visar oss hur man tillverkar "palmtak", sedan gör dom gåvor till oss damer: solfläktar o diadem. När vi kommer tillbaka till lodgen blir det bad, lunch o lite tid att slappa i hängmattan. Nästa utflykt längs det spegelblanka vattnet kikar vi efter apor och får också syn på flera flockar. Vi ser delfiner,- både rosa o grå, örnn, vadare, kingsfisher, jättestora svarta fåglar i en stor flock i ett träd, vackra gula fåglar, en enormt stor häger högst upp i ett träd, flygande papegojor. Vi avslutar utfärden med ett besök på den lokala djungelpuben, ett underbart ställe dit lokalbefolkningen kan ta sig för att kolla på TV o ta sig en bärs. Efter middag på lodgen ger vi oss ut på alligatorjakt i mörkret. Båda båtarna lyckas med hjälp av strålkastare fånga ett par små! Att åka båt i kolmörkret o leta efter djur var fantastiskt.

På lodgen sitter en Tigerhäger uppe i ett träd. Det kan vara den som råmar som en ko hela natten, även om Erling hävdar att råmandet kommer från en av de anställda som snarkar högljutt i sin hängmatta!

19/9 Fredag

Varmt o fuktigt. En tur för morgonpigga lämnar lodgen kl 5:30 för att se soluppgången. Återkommer lagom till frukost. Strax efter 8 ger vi oss iväg för att hälsa på hemma hos en familj (15 pers), som bor längs floden. Vi studerar männens arbete med att framställa maniokmjöl. Maniok som är en rotfrukt, skalas, tvättas, pressas och för att få bort giftiga ämnen kokas/wokas. Hela proceduren tar 3 dagar. Familjen har getter, grisar, höns, hundar. Cobra visar runt på ägorna. Vi ser bomullsträd, cacaosträd, cashewträd, smakar på lime resp. citron, tittar på blomman från passionfruktträd, ser hur man utviner saft från gummiträd. En av familjens söner kommer och visar upp en stor luden giftspindel som han ”jonglerar” med! Vi gör också en rundvandring i huset där 10 av familjens medl. bor. Man har ingen el utan använder en liten burk med dieselolja, alternativt annan olja som man pressade från fisk eller växter. I burken satt en bomullsveke (från bomullsträdet).Huset hade 2 rum + veranda. Vi köpte lite hantverk: halsband, armband och några köpte blåsrör för pilar. Vi lovade att hälsa till Björn Larsson (Brasilienexperten) och en viss ”förbrödring” uppstod när det upptäcktes att några i familjen hade kepsar med Volvo-logga!

Efter en god lunch, ett härligt bad och skön avkopplande vila i hängmattorna, var det dags att ge oss ut på fiske (pirayafiske). Vi testar lite olika platser innan vi drar iväg till en sandbank strax bredvid djungel-puben(!). Här började pirayorna hugga friskt! Vi agnade med våra blodiga köttbitar och hann knappt slänga i, innan betet var uppätet. Fångsten blev skaplig även om det kändes, som om det var pirayorna som tog hem segern. Vi tröstade oss med ett besök i djungel-baren där både vi och båtarna tankade. Underbart ställe, där rovfåglar seglade runt och delfiner lekte framför näsan på oss! En lite större passagerarbåt passerade. Tillbaka till lodgen och dags för den sista middagen på denna fantastiska plats. Ännu en härlig måltid, som vässades av gott vin som Asta o Erling bjöd på. Vinet var inhandlat i Rio och utsläpat i djungeln av desamma!

Vi lägger oss som vanligt tidigt på lodgen, ca 22:00!

20/9 Lördag

Frukost kl. 6:30. Avresa från Amazonlodge kl. 7. Framme vid ändhållplatsen för båtarna, väntar vi en dryg timma innan bussarna kommer och vi drar vidare mot Manaus. Vi släpps av en liten kort stund vid operahuset och sedan hämtar vi våra väskor på ”kontoret” i flygande fläng. Kommer till flygplatsen i god tid, men tyvärr är avgångstiden framflyttad 2 tim, som sedan visar sig bli fler. Vi lämnar Manaus, efter ombokning till annat bolag, först kl 20:30 och anländer till Fortaleza kl 1:15. Ingen kommer o möter oss, allmän förvirring uppstår. Vi packar in oss i 4 taxibilar, som kör oss till Hotel Ecco Paradise i Cumbuco. En resa på drygt en halvtimme genom delvis ganska ruggiga kvarter.

Vi kommer utmattade och hungriga till ett jättefint hotell. Somnar vid 4-tiden!

21/9 Söndag

Vaknar 7:30 och går snabbt ner till frukosten, som serveras nästan på stranden. Fullt av kite-surfare längs hela beachen. Lasse Grehn dyker upp och tar oss på en guidad promenad i byn, som avslutas med gemensam öl på stranden. Vi ägnar sedan dagen åt bad o sol och sover middag i två timmar. På kvällen äter vi allihop på en italiensk restaurang. Vi sitter vid ett långbord bland smyckesförsäljare, lekande barn och vågornas brus. Kvällen avslutas med ett glas vin vid pool-kanten.

22/9 Måndag

28 grader. Varmt, soligt o blåsigt verkar vara standardvädret. Tar en morgonpromenad längs stranden + bad före frukost. Handlar lite i byn och äter god fisk till lunch, vi delar på en portion. Sover middag och träffar sedan Lasse kl. 18:00. Han plockar upp oss med en stor turistbuss och vi körs in till Fortaleza. En jättestor marknad längs stranden lockar till köp av lite presenter till Elsa o Nora. Vi har problem med att få ut pengar i bankomat. Efter shoppingen körs vi till en trevlig restaurang. Vi får ett långbord uppe på balkongen. Nedanför där vi sitter utspelar sig skådespelet med "katten i papplådan". Vansinnigt roligt! Vid 22-tiden tar vi oss in på "la Pirata"- ett häftigt musikställe med publik i alla åldrar! Någon gång efter midnatt tar vi taxi "hem" igen.

23/9 Tisdag

28 grader, soligt o blåsigt. Vi tar vår morgonpromenad + bad före frukost. Kl 14:00 vandrar "Östra-pojkarna" söderut längs stranden hem till Lasse G. Vi damer går till byn, där vi äter fisklunch. Något senare är det dags för en rom o cola på den lilla baren strax bakom hotellet. På kvällen äter vi "Seafood platter" på norrmannen Eriks restaurang, tillsammans med Lasse G och hans familj, fru Karen o dotter Sofia.

Dagen innehöll även ännu ett misslyckat försök att få ut pengar från bankomaten!

24/9 Onsdag

Vi tar vår morgonpromenad + bad. Vid frukosten kommer Lasse. Han tar med sig Leif, Hans o Erling till bankomaten vid bensinstationen. Denna gång lyckades Erling, medan övriga "torskade"! Vi hänger på stranden en stund innan Lasse hämtar o kör oss till sitt hus, några promenerar dit. Vi har en underbar eftermiddag, Karen, hennes föräldrar och tjänstefolket ("trädgårdsmästaren" och hans fru) hade dukat fram en underbar lunch åt oss. Grillad fisk, grillade kräfter, sallader, glass o efterrätt o en massa gott vin (dessutom försågs vi kontinuerligt med härliga caprinhas!). Lilla Sofia, 5 år, visar sina husdjur: kaniner, marsvin o apor. En av aporna biter Asta i näsan! Huset, familjen Grehn bor i, är härligt, saknar fönster, - har enbart träjalusier, vilket gör att vinden kan dra igenom huset, någon extra luftkonditionering behövs alltså inte. Varje sovrum har egen dusch o toalett! Kl 15 hämtas vi av tre gula beach buggies, som tar oss till ett stort sanddyneområde. Första stoppet är vid en brant backe, där en del modiga typer slänger sig utför backen på en surfbräda och rätt ut i vattnet. Vi kör vidare, nerför branta stup med bilarna bort till en insjö, "Banansjön", där vi badar o dricker pilsner. Lasse frågar med jämna mellanrum: "Har vi det gott eller, gubbar?". Vi släpps sedan av vid hotellet. Hinner med en drink på den lilla baren innan vi åter träffas vid receptionen på kvällen för att gemensamt promenera till den italienska restaurangen. Lasse kommer dit tillsammans med Sofia o hennes kompis Antonie.

25/9 Torsdag o 26/9 Fredag

Promenad o bad före frukost. Slappar runt poolen hela da´n i väntan på avfärd 16:30. Alla byns försäljare kommer som vanligt och idag blir inte alla avfärdade med vårt favorituttryck: "Agora nao" ("inte just nu"), utan speciellt hängmattegubbarna gör fina affärer. Det blir dags att åka hem, bussen kommer och Lasse dyker upp och tar farväl och påminner om vädret, som väntar oss i gamla Svedala, - 12 grader o regn! Iväg till flygplatsen i Fortaleza. Erling, Asta, Leif o jag har lite för bråttom och tar oss in ända fram till "gaten", trots att Lasse sagt att vi skulle ta det lugnt och äta i nån av restaurangerna, som finns i den stora hallen. Inne vid gaten finns ingen mat, så Asta o jag blir "lite kinkiga" eftersom vi naturligtvis inte får gå ut igen.

Ett nytt, fint plan tar oss över Atlanten till Lissabon. Byte för ny flygtur till München, där Erling o Asta tar farväl av gruppen. Vi gör den avslutande resan mellan München o Göteborg. Landar helt enligt plan 17:20 och är väldigt nöjda med att bagaget, som vi checkade in i Fortaleza hamnade på samma destination som oss, trots flera byten.

Nu får vi hem och titta på våra Brasilienbilder, leva på härliga minnen och bara vänta på gruppens reunion!

Rånad och besök på polisstationen

Man har alltid hört talas om den höga brottsligheten i Rio. Bekanta har berättat att man absolut inte skall gå ut ensam. Helst skall man ha eskort med sig. Vår guide, Herminia, som mötte oss på natten på flygplatsen i Rio lördagen den 13 september tog också upp kriminaliteten som finns i storstäder över huvudtaget och som således också finns i Rio. Herminia rekommenderade enkel klädsel när man går ut. Man skall inte ha smycken på sig eller exponera andra saker som kan vara begärliga för tjuvar. Kameror skall man använda så diskret som möjligt. Runt midnatt anländer vi med bussen till hotellet på Cobacabana.

Det var inte utan viss vaksamhet som man på söndagsmorgonen den första dagen i Rio promenerade ut längs Cobacabanas strand. Ann-Christine och jag slog följe med Peter och Ulla Holmström samt Peter Sjöberg. Vi tänkte besöka den omtalade hippiemarknaden i Ipanema. Det fanns mycket att titta på under promenaden, små serveringsställen, försäljare av div krimskräms, fina sandskulpturer m m. Avenue Atlantica som går utefter Cobacabanas strand var avstängd för biltrafik. Det är förbjudet att köra bil där på söndagarna. Man kunde alltså fritt röra sig ute på gatan. En del brassar kom joggande, andra gående. En del körde barnvagnar. Det var alltså en ganska trivsamt miljö och efter hand blev man mer bekväm med omgivningen. Strandpromenaden längs Cobacabana fortsätter in i Ipanema. Efter ett tag viker vi av upp på en mindre gata inte långt från marknadsplatsen. En cyklist kommer långsamt cyklande på trottoaren mot oss (jag såg honom i själva verket inte). Allt var lugnt och fridfullt. Plötsligt skriker Ann-Christine till och jag ser cyklisten trampa iväg i en väldig fart och försvinna. Tjuven hade när han var i bredd med Ann-Christine blixtnabbt sträckt ut armen och ryckt av halskedjan. Ann-Christine bär alltid denna kedja med guldberlocken i form av ett tennisracket. Andra smycken hade hon tagit av sig, men alltså inte detta. Vi blev alla både förstummade och förbannade. Vi undrade om hon hade blivit skadad på något sätt. Blev hon på något sätt skadad? Men allt verkade ok. Inga rivsår eller dyl på halsen. Hon hade egentligen endast känt ett lätt tag vid halsen och ett lätt ryck i nacken när förövaren grabbade tag i halsbandet och ryckte till. I sig skickligt utfört!

Vi går till hippiemarknaden och tillbringar någon timma där. Vi köper några små saker. Sedan går vi tillbaka till hotellet. Vi beslutar att polisanmäla händelsen. Det behövs ju ett registreringsbevis från polisen för att få ersättning från försäkringsbolaget. Det blir dock först påföljande dag som vi ber hotellpersonalen att beställa en taxi till polisstationen. Taxin kommer och chauffören släpper av oss vid polisstationen. En man tar emot oss på expeditionen och gör ett tecken att vi skall vänta. Han försvinner men kommer tillbaka med nedanstående lilla lapp.

As we don't speak english, there is a Police
Station near here exclusive for tourist: DEAT
Adress: Humberto de Campos St, 315 – Leblon
Tel: 2294-1992 / 3399-7170
Reference: In front of Scala (Show Business)
Bus: 474 / 584 / 570 %71

Vi får således ta en ny taxi till polisstationen som är specialiserad på att ta hand om turister.

Det är nu cirkusen börjar!

Det första vi ser när vi kommer in på polisstationen i Leblon är en man och en kvinna som sitter vid ett långt bord. Närmast entrén sitter mannen och läser en dagstidning. Vi går fram till honom. Han sitter framåtlutad och bläddrar sakta i tidningen. Efter en stund tittar han upp och frågar vad vi vill. Vi talar om vad som hänt. "Pass?" säger han helt kort. Vi svarar att vi har med oss det. Mannen pekar på sin kvinnliga kollega intill utan att säga ett ord.

Vi går fram till den unga kvinnan och får en blankett som Ann-Christine skall fylla i. Vi hjälps åt med fylleriövningen. Förutom namn, tid och plats för rånet skall en massa andra detaljerade uppgifter med. Text om mor- och farföräldrars samtliga namn. En del uppgifter som vi tyckte kändes onödiga att fylla i. Men vi blev tillsagda att det var viktigt att fylla i allt på blanketten. När den var komplett ifylld fick vi gå till station nummer tre på polisstationen. Nu skulle en annan person skriva in våra uppgifter på en dator.

Nu blir det värre!

Vi sätter oss framför mannen som skall färdigställa registreringsbeviset. Han skall skriva in uppgifterna i en datorapplikation som används för detta ändamål. Detta visar sig vara mycket svårt. Det är nästan omöjligt att kommunicera med honom eftersom hans kunskaper i engelska i stort sett är obefintliga. Han ser osäker ut och tittar knappt på oss. Han behöver omedelbar assistans med hur man fyller i formuläret på datorn. Han ber kollegan som sitter bakom en glasruta att komma och hjälpa till. Det verkar vara chefen på expeditionen. Han går fram och tittar på datorskärmen. Sen säger han något på portugisiska och knappar in något på datorn och går sedan in i sin glasbur igen. Vår handläggare skall nu fortsätta arbetet. Han funderar febrilt och försöker sedan skriva på datorn. Det går inte bra. På nytt kallar han på "chefen" som på nytt knappar in något. Sedan återvänder han till sin glasbur igen. Handläggaren funderar, kliar sig i huvudet och börjar valhänt knappa på datorn. Men, det fungerar inte nu heller. Det blir att kalla in chefen. Så fortsätter det ett bra tag tills det kommer in en person med en skokartong. Ett livligt samtal uppstår om skorna som ligger i kartongen. Vi finns över huvudtaget inte. Häpna sitter vi och tittar på.

Och nu börjar "chefen" prova skorna!!

Han springer in i en korridor med de nya skorna på och vi hör glada tillrop och skratt. Stackars vår handläggare! Han måste till slut ta upp arbetet med formuläret igen. Men han kommer ingen vart. Vi funderar allvarligt på att gå därifrån. Det hela är bara för bisart för att vara sant! Men, vi stannar. Hur det nu gick till fick handläggaren till slut fram en första version av rapporten som han räckte över för genomläsning. Vi bad honom att bli korrigera vår adress. Vägnumret hade råkat hamna fel. Vi bad honom att flytta numret till rätt ställe eftersom det hade råkat hamna efter postnumret. I stället för "Råbockliden, Alingsås 44195 2" skulle det vara "Råbockliden 2, Alingsås 44195". Handläggaren tittade skeptiskt på vår korrigering. Efter en stunds funderande och försök att flytta 2:an kallade han in ytterligare ett par kollegor som tittade på den underliga adressen. Man pratade sinsemellan och pekade på

skärmen. Vi förstod ingenting! Efter 10-15 minuter kommer ”chefen” fram till oss och meddelar:

Det går inte att flytta 2:an!?

Då beslöt vi att från och med nu inte ändra på någonting, bara vi kom härifrån. Efter mycket om och men håller vi till slut ett till synes färdigskrivet registreringsbevis i handen. Det vill säga ingen talar om att det är klart. Ingen tar adjö. Vi frågar handläggaren som nu står och pratar med någon annan kollega om allt är klart. Han nickar jakande. Vi lämnar turistpolisen i Leblon och tar en taxi till hotellet.

Den 11:e december 2008 kom ett mail från *Special Police Unit for Tourism Support* i Rio de Janeiro. Man hade skickat fotografier på några misstänkta förövare och bad oss studera dessa och se om vi kände igen någon. Tyvärr fanns inga bilder bifogade vilket jag meddelade avsändaren i vändande mail. Sedan har ingenting mer hörts från polisen i Rio.

Det är inte utan att man efter denna händelse tycker att våra egna svenska poliser, trots att de så ofta blivit förlöjligade i olika polisfilmer etc, verkar vara höjden av effektivitet.

Åke

Möte med Helge

I Rio de Janeiro den 14 september 2008 träffade vi på en uteservering belägen mellan Ipanema och Copacabana, en svensk sjöman vid namn Helge. Hans efternamn fick vi aldrig veta, av den enkla anledningen att vi aldrig frågade. Helge var stor till växten, vägde säkert en bra bit över 100 kg och hade brottarlinne, avklippta jeans samt stor tatuering på armen. Han hade under den gångna natten anlänt med en båt från Argentina, som han mönstrat på i samma land för att reparera fartygets maskin under gång, ty kostnaden för att ha stora båtar liggande stilla är för dyrt. Sjön hade varit grov och besvärlig under resan till Rio och han föreföll en aning trött, men ändå vid god vigg.

Att vi lärde känna denne man får tillskrivas honom, ty vi, ett gäng svenskar letade bord till alla oss under denna eftermiddag efter att ha promenerat till Ipanema och nu var på väg tillbaka till vårt hotell på Copacabana. Helge erbjöd sig (på svenska!) att flytta till ett annat mindre bord när han fick höra att vi var svenskar på besök. Vi tyckte dock (*åtminstone merparten av oss*) att det var trevligt att träffa en svensk som bosatt sig i Brasilien och kunde berätta om sitt liv här. Helge kom ursprungligen från Västervik, men via Tyskland (Hamburg/München?) och Florida så småningom hamnat i Rio de Janeiro där han hade bott några år tidigare. Hans yrke var maskintekniker/reparatör för de stora fartygsdieslarna från tyska MAN. Han hade tidigare i Sverige haft ett eget mindre fartyg och var utbildad kapten.

Efter den stormiga natten till sjöss tog han nu igen sig i Rio i väntan på att dagen därpå flyga hem till Manaus till sin familj. Han var gift med en indianska och de hade en liten son tillsammans, ett andra barn var dessutom på väg. Helge berättade att de nyss köpt sig ett hus i Manaus och att hans fru på sin fritid var medlem i en dansgrupp. Vi tyckte förstås att detta var ett festligt sammanträffande då vi själva några dagar senare skulle flyga till Manaus för att påbörja vår exkursion i Amazonas. Var det inte för att vårt program var så tight så skulle det ha varit roligt att söka upp honom för vi tyckte (*åtminstone merparten av oss*) att det var en trevlig och jordnära man med mycket sunt förnuft i sig. Helges kunnande kring de lokala maträtterna gjorde att vi dessutom vågade oss på rätter som vi aldrig annars skulle ha beställt, ty menyerna var enbart på portugisiska, men med Helges hjälp gick det bra.

Efter ett par timmars samspråk med denne man skildes våra vägar ty Helge vandrade iväg till sitt hotell för att få ytterligare några timmars sömn efter den jobbiga natten till sjöss. Vi önskade varandra lycka till och tror oss veta att även han fann vårt sällskap som ett trevligt avbräck mot de brasilianare han normalt språkade med på detta ställe och som han kände sedan de år han bott i Rio.

För vissa utav oss upphöjdes Helge strax efter detta möte till vår filosofiske ledsagare i detta land vi kommit för att lära känna, och som vi många gånger under vår fortsatta resa hans visdomsord vi refererade till. Helge, du finns ständigt med oss i våra tankar kring vår Brasilienresa även om du inte vet om det. En föredömlig utlandssvensk tycker vi (*åtminstone merparten av oss*).

/Peter S

En fotbollsupplevelse i Rio - några reflexioner

1953, vid 10 års ålder, var undertecknad på Ullevi och såg det då gröna/ vita GAIS spela för första gången. Sedan var man fast! I över 50 år har jag sedan dess pendlat mellan hopp och förtvivlan, men i ärlighetens namn mest förtvivlat, över något så trivialt som ett fotbollslags insats på en rektangulär gräsmatta. Vad det är inom fotbollen som kan engagera mig och en hel värld så passionerat låter sig knappast förklaras med dessa korta rader, men så är det dock.

1958 spelades VM i fotboll i Sverige bland annat på den då nybyggda "Nya Ullevi". Min roll under detta mästerskap var att sälja läsk från en låda på magen och det innebar att jag fick se alla matcher som spelades i Göteborg. Brasilien, som blev världsmästare, spelade sina gruppspelsmatcher där och vilken uppvisning det blev. Didi, Vava, Garincha, Zagallo, två Santos och inte minst Pele förundrade och förtjuste inte bara Ullevipubliken utan hela TV-publiken med en fantastisk fotboll. Ända sedan dess har jag närt en dröm om att någon gång i livet få uppleva fotboll "live" på plats i Brasilien.

1964 tar ett gäng unga, lovande pojkar studenten på Kommunala gymnasiet vid Östra Realskolan i Göteborg.

2008 befinner sig otroligt nog ett urval av dess lovande ungdomar tillsammans i Rio de Janeiro och med sina respektive sitter de i en liten buss på väg att se en fotbollsmatch.

Drömmen är nära att gå i uppfyllelse!!!!!!!!!!

Stämningen är på topp! Vi är ute i god tid! Biljetter är fixade av vår utmärkta guide! Och alla har laddat med minst en Caipirinha innanför västen eller blusen.

En knapp timme före avspark skymtar vi stadion genom bussfönstret. Vi är framme. Men vad nu? Bussen får inte stanna utan hänvisas vidare – inte bara runt kvarteret utan, som det verkar runt halva stan – för att sedan fastna i oändliga bilköer. Klockan går och går och går! Bussen vindlar fram genom trånga gränder. Den goda tiden är snart förbi, men lyckan står oss bi. Fem minuter före avspark stormar vi in i arenan Comarotes Estadio Olimpico. Vi hör trummorna och jag ryser! Cirka 40 000 finns på plats och matchen kan börja!

Sanningen att säga har jag inte så mycket minnesbilder av själva matchen mellan Botafogo och Internazionale, som förresten bortalaget vann med 2-1, men känslan att efter 50 år ha fått vara med om att en dröm gott i uppfyllelse finns fortfarande kvar.

Tack till alla Östragrabbar och deras käcka flickor för att ni hjälpte mig med det!

Hans M
2008 12 18

Lasses betraktelser

Cumbuco, Brasilien, februari 2009

OJ (hej)

64 års pigga män !!!!

Vi tog studenten på Östra Real 1964

Vilket gäng glada och pigga grabbar!

Sen har det hänt mycket med oss men under denna tid har vi haft ett antal träffar där många har deltagit. För några år sedan kom ett antal gubbar till Tur mässan i Göteborg där jag jobbade i Brasilienmontern och gjorde reklam för mitt bolags hotell Paradise Hotel i Cumbuco, Brasilien.

Så kan det gå vissa av oss hamnar i Brasilien andra i USA eller Finland. Som väl är finns järngänget i Götet med omnejd för att ta hand om oss andra.

Nåväl ett antal modiga bestämde sig att anta min inbjudan att komma till Brasilien. Efter några möten till så bar det iväg med en lagom grupp gubbar. Men som förkläden kom det med ett antal damer också!

Mycket märkligt att ta med sig öl till München. Så brukar man inte göra men kanske nödvändigt ibland ??

I september föra året så drog gänget då iväg och roade sig i Rio och Amazonas och landade efter ett antal dagar i Fortaleza för att tillbringa resten av resans (verkliga) mål i Cumbuco. Jag åkte till flygplatsen för att möta men givetvis förseningar så det var bara att åka hem igen. Men nästa morgon så åkte jag till hotellet och gissa vilka som var där jo denna lagom grupp av 64 års män med tillbehör. Dagarna rullade på med ett antal Caipirinhas och pilsner såsom Antarctica, Bohemia och Brahma Extra i stort antal, som det ska va när det en verklig fest!! Vi gjorde också ett värdigt besök på Pirata club måndagsklubben, som nått världsrykten med fantastisk musikunderhållning. Det gick ingen nöd på grabbarna där eller ?

I mitt hus i Cumbuco hade vi en egen högst privat tillställning där vi grabbar hade först vårt eget möte och i stort sett uppdaterade varandra med allt som hände oss under Östra Real tiden. Lite senare samma dag fick damerna komma med och vi grillade och drack goda drycker. Peter H och Åke A var galanta barmästare med mästerligt kunnande i Caipirinha konsten.

Det finns i min pool där herrarna tillbringade ett antal timmar en Caipirinha corner. Här tillbringade Margareta Winberg vår ambassadör i Brasilien under flera år ett antal ´möten´. Det var onekligen så att man fick lära sig ett och annan om Herr Persson under dessa tillfällen MYCKET INTRESSANT, DÄR KUNDE JAG GJORT EN BRA HACKA MED EXPRESSEN.

Margareta var (och är) den drivande kraften för att Olof Palmefonden skulle bedriva kontrollerad hjälpverksamhet i lilla Cumbuco. Något som fortfarande pågår till stor glädje för många barn i denna lilla fiskeby.

Ja som sagt nu när jag skriver detta sitter jag i mitt hus 28 gr i luft och vatten lite slöjor på himlen och vinden från havet. Det är ganska bra. Karnevalen pågår för fullt och har suttit med hustrun Karen halva natten och tittat på TV på det som händer i Rio.

Oj Oj Oj så är det härnere.

Men snart ses på Östra Real och det ska jättesköj.

Até logo (tills dess)

Tchau (Hej då)

Lasse

Djungelbaren

Vart man än kommer på vårt jordklot bor det människor. Från isvidderna på Grönland till Saharas öken, i skyskraporna på Manhattan till pyttesmå atoller i Stilla Havet har människorna lyckats att anpassa sig och skapa sig ett liv. Även i den djupa regnskogen i Amazonas jättelika område lever dels delar av urbefolkningen kvar och dessutom har området befolkats av inflyttade nybyggare.

De flesta platser på jorden har också platser med en alldeles särskild betydelse. Alla känner till Taj Mahal i Indien, Sfinxen i Egypten, Akropolis i Athen och Lane Loge utanför Uddevalla. Till denna lista måste nu läggas ytterligare en plats:

Djungel baren i Amazonas

I det område av den vattenrika regnskogen som en grupp av 64 års män besökte tillsammans med fruar och dylikt och där vår boplatz "Amazon Lodge" var belägen, bodde det enligt uppgift ca 70 familjer. Dessa försörjde sig som småbrukare och av fiske. Gårdarna låg minst sagt avskilt med långa avstånd från varann, men de hade ändå fått till ett fungerande samhälle. Det fanns en kyrka, skolbåten hämtade upp barnen varje dag (ja nästan i alla fall), post delades ut och så fanns Djungel baren.

Detta förtjusande ställe som vi uppsökte inte bara en gång utan faktiskt två visade sig vare en samlingspunkt för hela befolkningen. Sortimentet i den lilla butiken som hörde till saknade ingenting. Vill du köpa batterier? En kanotpaddel? Godis? Bönor på burk? Sprit (En hela inhemsk vodka för 6,50 svenska kronor – utmärkt kvalité), allt plockade den söta expediten fram. Sist men inte minst serverades ett underbart öl. Detta på en flotte in the middle of nowhere. Tack Cobra för att du förde mig och mina kamrater till detta himmelrike!

Dessutom var det så att då Djungel baren var ett av de få ställen i området som hade ström och en TV så samlades folk där för att kolla på såpoperor och på fotbollsmatcher, vilket visar att människor världen över är sig precis lika varhelst vi befinner oss.

Om det bara funnits djungel barer överallt hade vi säkert haft en ännu bättre värld!

Hans M
09 03 11

Ulla Holmströms teckningar

Visor

Ska det vara skädda

(Melodi: okänd)

Lasse Grehns favoritallsång. Det blev nog övrigas favorit också . Text hopkommen av Lasses morbror/farbror.

Ska det vara skädda
Ska det vara sill'
Ska det vara fin makrill
Eller ska det vara något som alla tål
Ska det vara redig ål
Skål!

Östras Gäng

(Melodi: Helan går, Trad)

Hopkommen en tidig morgon på Pestana Hotel inspirerad av en festlig måltid på krogen Carretão i Rio de Janeiro, regnets stad, samt på planet mellan Rio och Manaus av Peter Holmström samt Ann-Christine och Åke Andersson.

Östras Gäng, sjung hopp,
fa-de-ral-lan-lal-lan lej!
Helges Gäng, sjung hopp,
fa-de-ral-lan lej!
Ett gäng i sina bästa år
Sin jubileumsresa trår.
Östras Gäng,
Vår hyllningssång du får.

Lissabon, sjung hopp,
fa-de-ral-lan-lal-lan lej!
Rio med, sjung hopp,
fa-de-ral-lan lej!
Och sen i Amazonas snår
Vår jubileumsresa trår.
Östras Gäng
Vår hyllningssång du får.

Fort(a)leza, sjung hopp,
fa-de-ral-lan-lal-lan lej!
Cumbuco, sjung hopp,
fa-de-ral-lan lej!
I Lasses sköna rum och vrår
Vår jubileumsresa trår.
Östras Gäng
Vår hyllningssång du får.

Vägen till Lasse

(Melodi: Fritjof i Arkadien, Evert Taube ("På Collabellas höjd ..."))

Hopsnickrad av Peter Holmström på planet mellan Rio och Manaus med mellanlandning i Brasilia.

Copacabanas strand den ligger öde,
Det ljumma regnet bara öser ner.
Chansen att vi av Rios sol blir röde,
Ser ut att minska bara mer och mer.

Men hoppet är det sista som oss lämnar,
Vi ger oss av med flyget till Manaus.
Vi packar väskan så den nästan rämnar,
Det vet´e sjutton vad det är vi lämnar,
När vi se´n öppnar den, det är ett kaos.

Så ska vi ut i Amazonas djungel,
Och söta apor kanske träffa på.
Nu vi behöver inte ha nå´t fummel,
Att dela notor, som vi inte få.

För ut i bushen är allt inkluderat,
Pirajor, apor – kanske lite ris.
Vi bara sätter oss, allt blir serverat,
För alla skulder har vi redan clearat,
Och man tar hand om oss på alla vis.

Till slut vi landar på Cumbucos stränder,
Den heta solen bjuder på sin glöd.
Vi varsamt guidas utav Lasses händer,
Han bjuder på sin charm i överflöd.

Om dagarna vi fäller kommentarer,
Om nätterna vi jagar alla mygg.
Caipirinhas, öl och andra läckra varer,
De erbjuds i Cumbucos alla barer,
I Lasses hemby kan man vara trygg.

Äventyr i Brasilien

(Melodi: Evert Taube, "Samboronbon, en liten by förutan gata"...avser Verserna 1, 2, 3. Vers 4 Epilog, melodi: "Carmencita, lilla vän, håller du utav mig än"...)

*Tillägnad Östras Gäng och diktad av Ulla Holmström efter badet på Copacabana 16/9.
Verserna 2 och 4 diktades efter hemkomsten 26/9.*

Copacabana är en strand som bara lockar,
Sanden är vit och havet rullar in och pockar.
Vågor för höga för att simma och löga,
Och det duggar, är dimma så långt ett öga når.
Här kommer Käcka Gossar, spurtar i och får,
Känna kraft i skummets virvlar.

Och Käcka Gossarna som löv,
Opp och ner på vågen i ett dopp som kanske dög.
Och ni fick ju som ni ville, tills den största vågen kom,
Kastas upp på stranden i Rio.

I Amazonas regnskog flöt vårt hus på vatten,
Pirayorna bet och apor väsnades om natten.
"Cobra" gick före och vi andra som snöre,
Följde efter och ropa "taggar vänster, höger om,
hål". - Och en giftig spindel hängde där liksom,
Alla tusentals lianer.

Och Käcka Gossarna de log,
När de upp på djungelbaren sig en styrktår tog.
För efter smask med mask och allehanda djungelmedicin,
Firades den drycken med god min.

Till Cumbuco kom vi fast det var ju mitt i natten,
Allting var svart – vi hörde dock Atlantens vatten.
Se'n när vi vakna, solen sken och vi nakna,
Nästan – slängde oss ut bland böljor, kites och sand och palm.
Här var ju Paradise – jag tror vi sjöng en psalm,
Se'n tog vi en caipirinha i baren.

Och Käcka Gossarna de njöt,
Ut i Lasses pool de låg och drinkade och flöt.
Se'n i buggies ibland dyner upp och ner med hisklig fart,
Slutade vår utflykt ju un-der-bart.

EPILOG

A deus Brasilen,

Kommer vi väl snart igen?

Vi får tala med vår bank om vi är pank,

För det går inte att flyga utan pengar – *agora nao* -,

Men vi prutar ju så bra:

Halsband, flip-flops och tröjorna!

Och alla dessa hängemattor som vi ligger i,

När vi inte dansar samba.

